

Laternapäidu

Suvise poolaasta viimasedki rõõmud on kadunud. Ilm on hämar ja külm ning tumedal raagus maastikul on vähe, mis silma või kõrva rõõmustab. Läbi rahe ja rajude saab sügisest talv. Ilm kord marutab, kord on vakka, kord vajuvad pilved vastu maad, siis jälle valgustab meid madal päike. Vaiksetel päevadel ja öödel liiguvad ringi hinged. Pimedasse aega toovad valgust hingedeõhtud.

*Pikk on üksi sügisõhtu,
Pikk on talve algus.
Keegi päiksepaiste lõhkus,
Kustus päevavalgus.*

Valguse püha ehk püha Martini päeva tähistatakse 11. novembril Prantsusmaal vaeste ja kerjuste pühakuks saanud püha Martini mälestuseks. Püha Martin oli tuntud oma sõbralikkuse poolest ning tal oli võime kinkida soojust ja valgust neile, kel oli raske.

Legend räägib, et püha Martin ratsutas kord läbi Prantsusmaa linna Amiensi ning tema hobune oleks äärepealt üle sõitnud kerjusest, kes lamas peaaegu alasti ja külmunud ühes kangialuses. Püha Martin rebis oma mantli kaheks ja andis ühe poole mantlist kerjusele, et ta end soojendada saaks. See legend räägib vennlusest, kaastundest, soojuse jagamisest mantli poolitamise näol. Samas ka hoolitsemisest enda eest jättes poole mantlist endale.

Kõige pimedamal ajal soojendab meie hinge elav tuli. Selline elav, lootusrikas leegike põleb ka laste laternates. Trotsides pimedust ja külma minnakse koos laternarongkäigule. Seejärel maitstakse laste tehtud küpsiseid ning juuakse sooja jooki.

Teksti koostas Madli Säre.